

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/49/2016
Identifikačné číslo spisu:	6112227297
Dátum vydania rozhodnutia:	08.03.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Andrea Moravčíková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:6112227297.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu Záhradnícke a rekreačné služby, Švermova 45, 974 01 Banská Bystrica. IČO: 00 183 075, v konaní zastúpený Lion Law Partners s. r. o., Komenského 14/A, Banská Bystrica, IČO: 36 862 461, proti žalovanému EXIMA spol. s r. o., Lazovná 42, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 31 622 666, zastúpenému advokátkou JUDr. Katarínou Barinovou, Rudlovská cesta 47, 974 01 Banská Bystrica, o zaplatenie 6.092,98 Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 63Cb/121/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 28. októbra 2015 č. k. 41Cob/202/2015 - 231, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalovaný m á voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj súd prvej inštancie) rozsudkom č. k. 63Cb/121/2013 - 19 zo dňa 26. februára 2015, žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zaplatenia sumy 6.092,98 Eur s príslušenstvom, v prvom výroku zamietol a druhým výrokom zaviazal žalobcu zaplatiť žalovanému náhradu trov konania.

2. Žalobca sa domáhal voči žalovanému úhrady sumy 6.092,98 Eur z titulu vykonaných prác na základe objednávky žalovaného zo dňa 30. 3. 2012 na výrub stromov a drevín na parcele č. XXXX/XXX v katastrálnom území Y, ktorú si uplatnil faktúrou č. 44012054 splatnou 5. 7. 2012. Žalovaný uvedenú faktúru vrátil žalobcovi dňa 27. 6. 2012 ako nedôvodnú, keďže medzi stranami nikdy nedošlo k uzavretiu zmluvy o dielo. Zároveň si žalovaný uplatnil vzájomnú pohľadávku do výšky uplatňovaného nároku žalobcom, spočívajúcu vo vydaní bezdôvodného obohatenia, ktoré získal žalobca na úkor žalovaného tým, že všetku drevnú štiepku, ktorú žalobca vyprodukoval spracovaním vyrúbaných stromov a drevín pochádzajúcich z pozemku vo vlastníctve žalovaného, si tento ponechal.

3. Právne vec posúdil súd prvej inštancie podľa ust. § 269 ods. 2 a 3 Obchodného zákonníka v spojení s ust. § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

4. Súd prvej inštalácie najskôr posudzoval platnosť tvrdenej zmluvy o dielo, následne pri zistení neexistencie ako zmluvy o dielo, tak zmluvy nepomenovanej, sa zaoberal skutočnosťami, ktoré mali osvedčiť vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného.

5. Z vykonaného dokazovania zistil, že žiadateľom o vydanie súhlasu mesta na výrub drevín bola spoločnosť Möbelix SK, s. r. o., pričom predmetom žiadosti bol výrub drevín, ktoré sa nachádzali aj na pozemkoch, ktoré vlastnila spoločnosť žalovaného, s čím tento udelil súhlas. Výrub sa mal uskutočniť na náklady spoločnosti Möbelix SK, s. r. o. bez následného regresného nároku voči žalovanému. Ďalej mal preukázať, že medzi stranami nedošlo k uzavretiu zmluvného vzťahu podľa § 269 ods. 2 ObZ, keďže nebol dostatočne určený predmet záväzkov medzi žalobcom a žalovaným (s tým, že súd prioritne ustálil s ohľadom na obsah vykonávaných prác nemožnosť aplikácie § 536 a nasl. ObZ).

6. Vzhľadom na záver o neexistencii zmluvného vzťahu medzi stranami, súd skúmal dôvodnosť nároku uplatneného ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovaného. Dospel k záveru, že žalovaný nemal záujem o výrub stromov na svojom pozemku, ale išlo o plnenie výlučne v prospech spoločnosti Möbelix SK, s. r. o.

7. Keďže súd prvej inštalácie dospel k záveru, že nárok uplatnený v konaní nebol osvedčený ani ako záväzkový ani ako mimozáväzkový, v odôvodnení svojho rozhodnutia v závere konštatuje, že na osvedčenie týchto záverov už nebolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie na návrh žalobcu, a to znaleckým dokazovaním ohľadne ceny vykonaných prác, vykonaním ohliadky miesta za účelom zistenia množstva štiepky a určenia jej hodnoty. Keďže uplatnený nárok v celom rozsahu zamietol z uvedených dôvodov, nezaoberal sa dokazovaním osvedčujúcim dôvodnosť uplatnenej obrany (bezdôvodným obohatením za odobratú štiepku), keďže nešlo o vzájomný návrh.

8. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom zo dňa 28. októbra 2015 č. k. 41Cob/202/2015 - 231 (ďalej aj súd odvolací) prvým výrokom rozsudok súdu prvej inštalácie potvrdil a druhým výrokom uložil povinnosť žalobcovi zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania.

9. Odvolací súd v rámci prieskumu prvoinštančného rozhodnutia zistil, že súd prvej inštalácie dostatočne zistil skutkový stav a vyvodil z neho i správny právny záver. Odvolací súd zdôraznil s poukazom na § 13 ods. 2 a 3 v spojení s § 27 ods. 1 a 3 a § 133 Obchodného zákonníka, že objednávku zo dňa 30.3.2012 za žalovaného podpísal X. Y. U. ako spoločník spoločnosti žalovaného, pričom sa nejedná o osobu, ktorá by bola jej konateľom a nemôže ísť o úkon zaväzujúci spoločnosť žalovaného. Správne súd prvej inštalácie uzavrel, že nemohlo dôjsť k platnému uzatvoreniu zmluvy medzi účastníkmi konania. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že napadnutý rozsudok nie je riadne odôvodnený a nepreskúmateľný. Zdôraznil, že žalobcovi musela byť známa skutočnosť, že oprávnenie na výrub stromov a drevín mala len spoločnosť Möbelix SK, s. r. o. a žalovaný vôbec nebol oprávnený akýmkoľvek spôsobom uskutočniť výrub. Súd prvej inštalácie tak postupoval správne, keď v konaní nepripustil ďalšie dokazovanie v súvislosti s cenou prác, keďže toto by bolo v rozpore so zásadou hospodárnosti konania a nebolo by pre ďalšie závery súdu relevantné.

10. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj dovolateľ) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP a dôvodnosť § 241 ods. 2 písm. a/ a c/ OSP. Žiadal napadnuté rozhodnutia oboch súdov zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštalácie na nové konanie. Dovolateľ vadu podľa § 237 ods. 1 písm. f/ OSP videl v tom, že súd prvej inštalácie sa nedostatočne vysporiadal s argumentáciou žalobcu, rozhodol povrchno a prevzatím jeho argumentácie potvrdzujúcim rozhodnutím zaťažil vadou nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti rozhodnutia aj odvolací súd.

11. Namietal, že na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu, z dôvodu nevykonaných dôkazov, dospel súd k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ OSP).

12. Podľa dovolateľa z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu nemožno zistiť, ako sa vysporiadal s

výhradami dovolateľa voči hodnoteniu zisteného skutkového stavu, kde poukázal na strany 2 až 6 ním podaného odvolania, ktoré sú podľa neho významné z hľadiska posúdenia otázky vzniku zmluvného vzťahu medzi dovolateľom a žalovaným, ako aj jeho obsahu a otázky prípadného vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného. Podľa dovolateľa neobstoí záver o tom, že k bezdôvodnému obohateniu nemohlo dôjsť z dôvodu, že žalovaný nebol žiadateľom o výrub drevín a stromov. Podľa dovolateľa odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia použil prekvapivo novú argumentáciu, že žalobca musel vedieť, že povolenie na výrub má len spoločnosť Möbelix SK, s. r. o., keďže oprávnenie na výrub nie je možné stotožňovať s povinnosťou zaplatiť za poskytnuté plnenie, pričom dovolateľ sa k takémuto tvrdeniu nemohol adekvátne a rovnocenne vyjadriť.

13. Pokiaľ odvolací súd založil svoje rozhodnutie na takomto právnom posúdení, bol povinný v zmysle § 241 ods. 3 OSP v spojení s § 213 ods. 2 OSP dovolateľa vyzvať, aby sa k použitiu príslušných právnych predpisov vyjadril. Keďže k takémuto postupu zo strany odvolacieho súdu nedošlo, bola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom, pričom rozhodnutie odvolacieho súdu bolo pre neho nepredvídateľné a prekvapivé.

14. Dovolateľ sa dovolával ďalej aplikácie dovolacieho dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. a/ OSP, zakladajúceho zmätočnosť oboch napadnutých rozhodnutí. Povinnosťou odvolacieho súdu bolo reagovať na množstvo dovolateľom predloženej právnej argumentácie vyplývajúcej z jeho odvolania. Oba súdy prehliadli súbor dôkazov svedčiaci v neprospech žalovaného (svedecké výpovede a dôkazy svedčiace o vedomosti žalovaného o rozsahu a cene plnenia, existencia objednávky potvrdzujúcej dohodu o tom, že časť nákladov za výrub drevín bude znášať žalovaný a pod.) a dôkazy nevyhodnotili v intenciách § 132 OSP.

15. Záver súdov o nedostatku oprávnenia X.. Y. U. konať za žalovaného považuje dovolateľ za formalistický výklad zákona, ktorý nezodpovedá konkrétnej skutkovej situácii. Poukázal na to, že táto osoba vystupovala v mene žalovaného v čase rokovaní a nebol dôvod spochybňovať jej oprávnenie konať v jeho mene. Poukázal na výpovede svedkov súvisiace s dokazovaním spôsobu vykonania prác a dohody o odmene. V súvislosti s posudzovaním konania právnických osôb poukázal na ust. § 20 OZ, s ktorým sa odvolací súd nevysporiadal.

16. Za nepresvedčivé považuje dovolateľ odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu v časti, v ktorej súd posúdil ako nedôvodný aj nárok dovolateľa na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že žalovaný nemal o výrub stromov na svojom pozemku záujem. Žalovaný sa aktívne zúčastňoval na rokovaníach s ostatnými dotknutými stranami a na formulácii podmienok, za ktorých by bol pre neho tento výrub akceptovateľný. Nedostatočná je aj argumentácia odvolacieho súdu, že sa žalovaný nemohol obohatiť, keďže nebol žiadateľom o výrub. Napokon dovolateľ vzniesol dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ OSP, keďže súdy v oboch napadnutých rozhodnutiach nevykonali ústavné súladný výklad aplikovaných právnych noriem (§ 20 Občianskeho zákonníka v spojení s § 132, § 157 ods. 2 OSP a v spojení s § 451 Občianskeho zákonníka), v dôsledku čoho sú tieto rozhodnutia zmätočné a spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci.

17. Žalovaný v písomnom vyjadrení k podanému dovolaniu žiadal dovolanie žalobcu zamietnuť, nakoľko nie sú dané dôvody dovolania, ani neexistujú také vady konania, pre ktoré by bolo potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť. Poukázal na to, že z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie je možné jednoznačne vyvodiť, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, takisto sa v ňom nachádza vysvetlenie skutočností, ktoré súd považoval za preukázané a ktoré nie, a rovnako je z neho zrejmé, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, i to, prečo nevykonával ďalšie žalobcom navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Skutkové závery vyvedené z vykonaného dokazovania sú v súlade s elementárnou logikou a princípmi spravodlivosti. Podľa názoru žalovaného súd vyhodnotil vykonané dôkazy vyčerpávajúcym spôsobom, ich vyhodnotenie v dostatočnej miere zdôvodnil a vzájomná súvislosť jednotlivých dôkazov viedla potom k správne skutkovému záveru konštatovanému v napádanom rozhodnutí súdu prvého stupňa.

18. Tvrdenie žalobcu, že na strane žalovaného vzniklo bezdôvodné obohatenie, tento bližšie nešpecifikuje. Žalovaný zdôraznil, že o výrub drevín na svojom pozemku nežiadal, nemal na ňom žiadny záujem a nemal z výrubu žiadny ďalší ošoh; pozemky, na ktorých sa výrub vykonal, fakticky nevyužíva, vyrúbané dreviny v jeho vlastníctve boli bez jeho súhlasu z pozemku odstránené a nebola mu za tieto poskytnutá žiadna náhrada. Tvrdenie žalobcu o bezdôvodnom obohatení žalovaného považuje za nelogické a nesprávne. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že medzi sporovými stranami nebola uzavretá zmluva, z ktorej by vyplýval záväzok žalovaného uhradiť žalobcovi žalovanú sumu, ani nedošlo na strane žalovaného k vzniku bezdôvodného obohatenia. Žiadal dovolanie zamietnuť a priznať náhradu trov dovolacieho konania.

19. Z obsahu spisu vyplýva, že dovolanie žalobcu bolo podané dňa 20. apríla 2016. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“), ktorý v ustanovení § 473 zrušil zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov.

20. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany (§ 470 ods. 2 CSP). Konanie začaté do 30. júna 2016 na vecne, miestne, kauzálne a funkčne príslušnom súde podľa predpisov účinných do 30. júna 2016 dokončí súd, na ktorom sa konanie začalo (§ 470 ods. 4 CSP).

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“ alebo „dovolací súd“) ako súd funkčne príslušný na dokončenie predmetného dovolacieho konania, ktoré sa na ňom začalo do 30. júna 2016 (§ 470 ods. 4 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom. Dospel pritom k záveru, že z hľadiska jeho prípustnosti neboli splnené zákonné podmienky.

22. Vzhľadom na prechodné ustanovenie § 470 ods. 2 CSP, podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované, dovolací súd prípustnosť dovolania žalobcu posudzoval v zmysle ustanovení § 236 a nasl. OSP, teda procesnej úpravy platnej a účinnej v čase, keď žalobca toto dovolanie podal a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

23. Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno - iba v prípadoch Občianskym súdnym poriadkom výslovne stanovených - napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012 a 7Cdo/92/2012).

24. Predmetom konania v prejednávaní veci je nárok vo výške 6092,98 Eur uplatnený žalobcom titulom objednávky na výkon prác žalovaným resp. titulom bezdôvodného obohatenia za výrub stromov a drevín na pozemku žalovaného. Súd prvej inštancie, a v potvrdzujúcom rozhodnutí aj súd odvolací, dospeli k záveru, že nedošlo k platnému uzavretiu ani zmluvy o dielo, ani nepomenovanej zmluvy medzi stranami sporu, ako na strane žalovaného nedošlo ani k bezdôvodnému obohateniu, keďže na predmetnom výrube nemal žiadny záujem.

25. Námietky dovolateľa spočívajú ako na tvrdení zmätočnosti rozhodnutí oboch inštancií a naplnení prípustnosti dovolania podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP, tak na tvrdenom nesprávnom právnom posúdení veci z dôvodu nedostatočne vykonaného dokazovania resp. nesprávne vyhodnoteného dokazovania.

26. Dovolacie námietky žalobcu možno rozdeliť na tieto základné kategórie:

- a. Nedostatočné odôvodnenie rozhodnutí súdov oboch inštancií - podľa dovolateľa z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu nemožno zistiť, ako sa vysporiadal s výhradami dovolateľa voči hodnoteniu zisteného skutkového stavu a ktoré sú významné z hľadiska posúdenia otázky vzniku zmluvného vzťahu medzi dovolateľom a žalovaným, ako aj jeho obsahu a otázky prípadného vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného;
- b. Prekvapivé rozhodnutie odvolacieho súdu - odvolací súd opomenutím vyzvať žalobcu podľa ust. § 213 ods. 2 OSP spôsobil, že jeho rozhodnutie bolo pre žalobcu prekvapivé a arbitrárne, keďže v odôvodnení rozhodnutia prekvapivo konštatuje, že žalobca musel vedieť, že povolenie na výrub má len spoločnosť Möbelix SK, s. r. o., pričom dovolateľ sa k takejto argumentácii nemohol vyjadriť;
- c. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia - nevysporiadanie sa odvolacieho súdu s námietkami dovolateľa (teraz dovolateľa) a tým spôsobená nepreskúmateľnosť jeho rozhodnutia. Podľa dovolateľa povinnosťou odvolacieho súdu bolo reagovať na predloženú právnu argumentáciu žalobcu, založenú na vykonaných resp. navrhovaných a nevykonaných dôkazoch, pričom súdy neprihliadli na dôkazy svedčiace v neprospech žalovaného a dôkazy nevyhodnotili v intenciách § 132 OSP. Dovolateľ sa tak dovolával dovolacieho dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. a/ OSP, zakladajúceho zmatečnosť oboch napadnutých rozhodnutí.
- d. Nesprávne právne posúdenie veci - dovolateľ považuje záver o nedôvodnosti nároku dovolateľa na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že žalovaný nemal o výrub stromov na svojom pozemku záujem, za záver v rozpore s platnou právnu úpravou a tento záver považuje za nedostatočne odôvodnený v rozhodnutiach súdov oboch inštancií. Dovolateľ tiež spochybnil záver súdov o nedostatku oprávnenia spoločníka obchodnej spoločnosti konať za žalovaného len s odkazom na právnu úpravu konania štatutárneho orgánu obchodnej spoločnosti bez prihliadnutia na úpravu obsiahnutú v ust. § 20 OZ a výklad súdov nižšieho stupňa v tejto súvislosti považoval za formalistický.

27. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 OSP). Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ust. § 237 a § 238 OSP.

28. V predmetnej veci je dovoláním napadnutý potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 OSP je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 OSP je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 OSP je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 OSP. O takýto prípad v prejednávanej veci nejde a dovolanie podľa tohto ustanovenia nie je prípustné.

29. Dovolanie by vzhľadom na vyššie uvedené bolo procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bol dovoláním napádaný rozsudok vydaný, došlo k niektorej z procesných väd zakladajúcich tzv. zmatečnosť konania podľa § 237 ods. 1 OSP. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Nie je pritom relevantné tvrdenie dovolateľa o existencii vady uvedenej v tomto ustanovení, ale len zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto vade skutočne došlo.

30. V prípade, že dovolací súd zistí, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z týchto väd, zruší rozhodnutie odvolacieho súdu, i keď dovolateľ toto pochybenie nenamietal. Dovolací súd postupuje

rovnako i v prípade, že dovolanie nie je v zmysle ust. § 238 a § 239 OSP prípustné.

31. Dovolateľ vady konania v zmysle ust. § 237 písm. a/ až e/ a g/ OSP v dovolaní nenamietal a v dovolacom konaní vady tejto povahy nevyšli najavo. Prípustnosť tohto opravného prostriedku, preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodiť. Dovolací súd sa osobitne zamerlal na otázku opodstatnenosti tvrdenia žalobcu, že mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, čo zakladá dovolací dôvod podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP.

32. Vadou konania podľa uvedeného zákonného ustanovenia je taký závadný procesný postup, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Ustanovenie § 237 písm. f/ OSP odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením, zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Napríklad môže ísť o právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci.

33. V súvislosti s námietkou, že súdy sa nevysporiadali dostatočne so skutočnosťami osvedčujúcimi vznik zmluvy medzi stranami, čím spôsobili nepreskúmateľnosť rozhodnutia, dovolací súd uvádza, že súd prvej inštancie venoval výraznú časť odôvodnenia svojho rozhodnutia práve argumentácii smerujúcej k osvetleniu záveru, prečo nemohla medzi účastníkmi vzniknúť platná zmluva, a to nielen v podobe písomnej, založenej objednávkou podpísanou osobou neoprávnenou za obchodnú spoločnosť konať, ale ani v podobe ústnej. V rozhodnutí súdu prvej inštancie sa (na str. 14 a 15 rozhodnutia) výslovne uvádza, že „medzi účastníkmi konania nedošlo k uzavretiu zmluvného vzťahu s ustanovením § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, keďže z výpovedí žalobcu a ním navrhnutých svedkov a na základe vyjadrenia konateľa žalovaného respektíve JUDr. Y. U., ktorý je spoločníkom spoločnosti žalovaného, nebol dostatočne určený predmet záväzkov medzi žalobcom a žalovaným, t. j. predmet záväzku žalobcu vykonať práce pre žalovaného i s uvedením rozsahu týchto prác, a to vzhľadom na dodatok č. 1 zo dňa 28. 03. 2012 vystavený konateľom žalovaného pre spoločnosť Möbelix SK, s.r.o., Bratislava k pôvodne vystavenej plnej moci zo dňa 14. 03. 2012, v zmysle ktorého sa mal výrub stromov, náletových drevín a vyčistenie uskutočniť len na tej časti parcely KNC XXXX-XXX k. u. Y., ktorá bola vo vlastníctve žalovaného, ktorá priamo hraničila s parcelou, ktorá je vo vlastníctve spoločnosti Möbelix SK, s.r.o. Obsah tohto dodatku k plnej moci musel byť žalobcovi známy, čo vyplýva i z výpovede svedka H. Q. B., ktorý potvrdil vedomosť o vystavení dodatku č. 1 k udelenej plnej moci pre spoločnosť Möbelix vo veci výrubu stromov a náletových drevín, ako aj to, že bol žiadateľom o výrub stromov adresovaný Mestu Banská Bystrica, ktorému následne mesto i udelilo súhlas v zmysle svojho rozhodnutia zo dňa 19. 03. 2012. Z obsahu predmetnej objednávky, ktorú podpísal za žalovaného spoločník žalovaného X.. Y. U., rozsah prác, ktoré mal vykonať žalobca nevyplýva a to i vzhľadom na vedomosť žalobcu o obsahu dodatku č. 1 k udelenej plnej moci žalovaným pre spoločnosť Möbelix, ako i vzhľadom na vedomosť H. Q. B. o tej skutočnosti, že X.. Y. U. nie je konateľom žalovaného, a ktorému bol konateľom žalovaného vydané iba splnomocnenie za účelom zúčastnenia sa miestneho šetrenia, t. j. zistenia presného počtu stromov a drevín, ktoré majú byť predmetom výrubu. Toto splnomocnenie neobsahovalo oprávnenie X.. R. U. uzatvárať zmluvné vzťahy s tretími osobami, respektíve dohadovať cenu prác, respektíve spôsob jej ručenia. Z výsluchu svedkov (H. Q. B., X.. Y. U., H. E. O., H. B.) súd nemal preukázaný ani predmet záväzku žalovaného uhradiť cenu prác vykonaných žalobcom, respektíve dohodu o spôsobe jej určenia, jej splatnosť a nemal preukázané ani dojednanie účastníkov konania ohľadne nakladania so štiepkou, ktorá vznikla drvením konárov po výrube stromov nachádzajúcich sa na pozemku vo vlastníctve žalovaného, ako i preukázania obsahu ďalších povinností, ktoré by mali byť predmetom záväzku sporových strán. Na základe týchto skutočností potom mal súd za to, že zmluvný vzťah v súlade s ustanovením § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka medzi účastníkmi konania nevznikol a to aj s poukazom na tú skutočnosť, že žalobca začal s prácami/výrubom/ ešte pred vystavením objednávky žalovaným, ktorej záväznosť žalovaný namietal.“ Súd prvej inštancie sa veľmi precízne zaoberal výsledkami obširne vykonaného dokazovania, svoje hodnotenia podložil relevantnou právnou úpravou a takéto odôvodnenie tvorilo dostatočný základ pre

prevzatie právnych záverov do rozhodnutia odvolacieho súdu.

34. V súvislosti s námietkou nedostatočne argumentovaného záveru o neexistencii bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného dovolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie sa povahou a možným vznikom bezdôvodného obohatenia zaoberal, k tomuto sa vo svojom rozhodnutí vyjadril a za dôležité pre ustálenie existencie povinnosti žalovaného vydať žalobcovi prospech z potenciálneho obohatenia považoval skutočnosť, že žalobca musel mať vedomosť o tom, komu bolo príslušné povolenie na výrub udelené a kto mal záujem na vykonaní prác a v koho skutočný prospech napokon výrub vykonal. S dokazovaním týchto skutočností bolo vedené rozsiahle dokazovanie a s jeho závermi sa súd prvej inštancie zaoberal a tieto vyhodnotil spôsobom zodpovedajúcim právnej úprave obsiahnutej v ust. § 132 a nasl. OSP. Za rozhodujúce súd prvej inštancie pre záver o neexistencii obohatenia na strane žalovaného považoval tú skutočnosť, že „na základe rozhodnutia Mesta Banská Bystrica výrub stromov a drevín z celej plochy pozemku vo vlastníctve žalovaného vykonal žalobca v prospech spoločnosti Möbelix SK, s.r.o., z čoho súd vyvodil, že táto spoločnosť je subjektom, ktorý získal na úkor žalobcu obohatenie“ (na str. 15 rozhodnutia). Nemôže tak byť prekvapivým záver formulovaný odvolacím súdom, podľa dovolateľa naplňajúcim záver o arbitrárnosti rozhodnutia, že povolenie na výrub mala len spoločnosť Möbelix SK, s. r. o., k čomu sa dovolateľ nemohol vyjadriť a ide o nové právne posúdenie. Toto tvrdenie dovolateľa je v príkrom rozpore s obsahom napadnutých rozhodnutí, z ktorých vyplýva, že oba sudy zhodne vychádzali z rovnakého posúdenia skutkového stavu a dospeli k zhodným právnym záverom. Napokon, žalobca k samotnému žalobnému návrhu priložil dotknuté rozhodnutie Mesta Banská Bystrica, mal teda o jeho existencii a obsahu vedomosť, ako aj počas celého konania bolo toto rozhodnutie relevantné a bolo kľúčovým pre právnú úvahu súdov nižšieho stupňa, ako aj malo vplyv na posúdenie vzťahu medzi stranami, o čom bezpochyby žalobca vedel a mal možnosť sa k tomu vyjadriť (čo aj učinil a sudy to vzali do úvahy).

35. V prejednávanej veci podľa názoru dovolacieho súdu napadnutý rozsudok odvolacieho súdu požiadavku riadneho a dostatočného odôvodnenia spĺňa. Je z neho zrejmé, prečo odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a akými podstatnými úvahami sa pri svojom rozhodovaní riadil. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

36. K tvrdenej nepreskúmateľnosti ako dovolaciemu dôvodu poukazuje dovolací súd na Stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 3. decembra 2015 (R 2/2016) k výkladu § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku, od ktorého nemá dôvod sa v tejto veci konajúci senát odkloniť, a podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ OSP. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ OSP. Takýto výnimočný stav v prejednávanej veci nemožno konštatovať, keďže odvolací súd sa zaoberal odvolacími dôvodmi a okrem poukazu na rozhodnutie súdu prvého stupňa, s ktorým sa stotožnil, len doplnil úvahu týkajúcu sa súladnej právnej úvahy so súdom prvého stupňa.

37. Obsah dovolania smeruje aj k názoru, že k procesnej vade konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ OSP došlo v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci súdmi. Dovolací súd preto považuje za potrebné uviesť, že ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ OSP dáva odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nemôže zakladať dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ OSP, pretože právnym posudzovaním veci súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona ani procesné práva účastníka.

38. V súvislosti s tvrdeným nevykonaním dôkazov dovolací súd zdôrazňuje, že výsledok hodnotenia dôkazov súdmi nižšieho stupňa zodpovedá kritériám uvedeným v ustanovení § 132 OSP. Nezodpovedal by im vtedy, ak by súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli ani inak nevyšli najavo v konaní, ak by súd nezohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, ak v hodnotení dôkazov by bol logický rozpor, alebo ak by výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 122 až § 135 OSP.

39. O takýto prípad sa však v prejednávanej veci nejedná.

40. Dovolací súd tu podotýka, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ OSP. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama o sebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 OSP (viď tiež napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

41. Už z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR aj Ústavného súdu SR vyplýva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Tu dovolací odkazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05 zo 16. marca 2005, podľa ktorého odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. Zákonné ustanovenie § 219 OSP v odseku 2 výslovne uvádza, že ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Vo veci preskúmavanej odvolací súd vo svojom rozhodnutí argumentačne logicky a prehľadne sformuloval najdôležitejšie dôvody, pre ktoré považoval rozhodnutie súdu prvého stupňa za vecne a právne správne a reagoval aj na odvolacie námietky, jeho rozhodnutie je tak preskúmateľné a nemožno hovoriť o arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.

42. V súvislosti s tvrdenou neúplnosťou skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ OSP (tu napríklad sp. zn. 2Cdo/130/2011, 3Cdo/248/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011 a 7Cdo/38/2012).

43. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonával všetky stranami navrhované dôkazy (ako uvádza žalobca v súvislosti s tvrdeným nedostatočným odôvodnením pri nevysporiadaní sa s dôkazmi ním doloženými), nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 ods. 1 písm. f/ OSP, lebo týmto postupom sa účastníkovi neodníma možnosť pred súdom konať (porovnaj R 37/1993 a R 125/1999).

44. Postupom odvolacieho súdu nebola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom, a preto v danej veci nebola splnená podmienka prípustnosti podania dovolania podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP.

45. Vzhľadom na to, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 238 OSP prípustné, nepreukázaná bola tvrdená procesná vada uvedená v § 237 ods. 1 písm. f/ OSP a v dovolacom konaní nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 ods. 1 OSP a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva ani z § 238 OSP, dovolací súd odmietol procesne neprípustné dovolanie podľa § 447 písm. c/ CSP.

46. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

47. Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.